

omhyggelig Overveielse, som dens Bigtighed utvivlsomt gjør Krav paa. Hvis man derimod maatte finde, at det hele Grundlag, hvorpaa Lovforslaget er bygget, ikke er rigtigt, forekommer det mig, at det ikke vilde være nogen rigtig Fremgangsmaade, om man lod Sagen gaae til et Udvalg, for at der gjennem dettes Behandling skulde fremkomme et Lovforslag, som i Grunden maatte siges væsentligt at være et andet end det, der var indbragt af den ærede Minister. En saadan Fremgangsmaade anseer jeg i Almindelighed taget for ikke at være heldig, men i en Sag af den Bestaaffenhed som den foreliggende vilde jeg ansee den for at være aabenbart urigtig.

Spørgsmaalet er altsaa, om man antager, at dette Lovforslag i det Hele taget stiller Sagen paa det rette Grundlag. Den ærede Minister har til Forsvar for sit Lovforslag væsentlig anført to Betragtninger, af hvilke den ene, saavidt jeg mindes, egentlig kun er antydet af ham ved Lovforslagets Forelæggelse, medens den anden fornemmelig er gjort gjældende saavel i Motiverne som ved Sagens Behandling her i Thinget. Den ærede Minister yttrede ved Sagens Forelæggelse, at Lovforslaget anbefalede sig for det Første derved, at det var fordeelagtigt i national-oekonomisk Henseende, og for det Andet derved, at det gav enhver Eier af Jord Frihed til at benytte sin Eiendom paa den bedst mulige Maade, hvilket i og for sig maatte ansees for naturligt og principrigtigt. Den Sætning, at enhver Eier bør saavidt muligt have fuld Raadighed over, hvad der tilhører ham, er fuldkommen rigtig i sin Almindelighed; men jeg troer dog ikke, at den kan gjøres gjældende som noget stærkt Argument for det Lovforslag, der her foreligger. Det er vistnok saa, at man ved Skovtvangen har gjort en betydelig Indskrænkning i Eiereus Raadighed over en vis Deel af hans Eiendom; men de enkelte Eiere kunne umulig have noget stort Krav paa, at denne Indskrænkning skal bortfalde, da den nu i meget lang Tid har hvilet paa deres Eiendomme. Den har ganske vist nebsat Værdien af disse; men de have maaskee ogsaa netop af denne Grund kjøbt dem en heel Deel billigere; end de ellers vilde have gjort, og de Eiere, som ere i dette Tilfælde, kunne

ikke have noget Krav paa, at man ved at foretage Forandringer, hvorved denne Indskrænkning falder bort, giver dem, der tilfældigviis for Diebliffet ere i Besiddelse af disse Eiendomme, en maaskee i flere Tilfælde endogsaa meget stor Gevinst. Man har seet Beregninger opstille over den Binding, der kan havees ved Ophævelsen af disse Indskrænkninger, og hvorefter der endog bliver Spørgsmaal om flere Millioener; men jeg maa tilstaae, at jeg ikke seer nogen som helst Rets- eller Billighedsgrund til, at Statsmagten skulde forære de diebliffelige Eiere af Skoveiendommene en saa betydelig Capital. Det forekommer mig, at naar der er Spørgsmaal om at gjøre en saa stor Forandring, og netop naar det er saa store Værdier, hvormed der er Tale, henledes Tanken naturligt paa, om man ikke ialtsald overfor de enkelte Eiere skulde betinge Frigivelsen af et vist Vederlag fra deres Side. Man har udtalt sig imod et saadant Vederlag, og navnlig har den ærede Minister udtalt sig derimod, thi siger han, Indskrænkningen er paalagt af Hensyn til det Almindeliges Interesse; men naar denne ikke længere fordrer en saadan Indskrænkning, bør den falde bort, og der er da ingen Grund til at lade de private Eiere betale Noget derfor. Denne Betragtning maade lader sig vel høre; men, hvis man nu kom til det Resultat, at man, samtidig med at man hævede de Baand, hvormed der er Tale med Hensyn til Skoveiendomme, maatte ansee det for at være af Bigtighed og Interesse netop for det Almindelige, for Staten at træffe andre Foranstaltninger, som vilde kræve Pengeudgifter af den, forekommer det mig, at det aldeles ikke vilde være utilbørligt og urigtigt, men tværtimod fuldkomment i sin Orden, om man sagde: Den Omstændighed, at vi give Eder større Frihed over Eders Eiendom, fører nødvendigviis til, at der maa træffes andre Foranstaltninger, som koste Staten Penge, og det er da billigt, at I, hvis I ville have den større Frihed, ogsaa bidrage til Afholdelsen af disse Udgifter.

Den anden Betragtning, som er anført til Forsvar for Lovudkastet, angaaer dets Betydning i national-oekonomisk Henseende. Der er talt Meget om, at det var til stor Fordeel, ikke blot for den Enkelte, men for Landet i det